

Arrest

nr. 211 436 van 24 oktober 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2016, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2018, datum waarbij de onderhavige zaak tegensprekelijk werd uitgesteld naar de terechtzitting van 30 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. RAHOU *loco* advocaat R. JESPERS, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 2009 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 april 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

De onontvankelijkheidsbeslissing van 20 april 2015 wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij het arrest nr. 158 811 van 17 december 2015.

Op 29 januari 2016 beslist de gemachtigde opnieuw dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 26 februari 2016 en is als volgt gemotiveerd:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.11.2009 werd ingediend door :

S., M.

nationaliteit: Roemenië

geboren te B. op (...)1943

Voorheen:

H. M.

nationaliteit: Israël

geboren te B. op (...)1943

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden daar zij een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 1994 te verblijven. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de periode van 15.08.2007 tot 15.11.2007 in Zwitserland heeft verbleven en legt geen bewijs voor wanneer ze terug België is binnengekomen. Er is geen sprake van een ononderbroken vanblijf sedert 1994.

Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor waaruit blijkt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene legt diverse getuigenverklaringen voor van o.a. haar huisarts, apotheek E. V., apotheek B., haar verzekeringsmakelaar , deelname aan allerhande sociaalculturele activiteiten (stuk 17), ze financieel onafhankelijk is en haar eigen levenbehoefte kan voorzien(stukken20 A,B, en C) de beide landstalen machtig is). Echter, deze getuigenverklaringen verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene beweert er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde, doch blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene op 22.10.1986 de openbare orde wel heeft geschaad.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het gelijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel,

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing is door verwerende partij onontvankelijk verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn.

Verzoekster wijst er op dat de eerste beslissing dd. 20.4.2015 over de regularisatie aanvraag van 12.11.2009 (!) vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 158 811 van 17 december 2015, met een uitvoerige motivering in de beschikking van 15 oktober 2015.

In essentie komt de motivering van het arrest er op neer dat verzoekster wel buitengewone omstandigheden had aangeduid, meer bepaald haar lange verblijf in België en de beslissing niet in concreto motiveert waarom de ingeroepen verblijfsduur (op het moment van de aanvraag 15 jaar, op het moment van de bestreden beslissing 21 jaar) in casu geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. ‘De louter theoretische motivering in de bestreden beslissing kan gelet op de concrete omstandigheden in casu bezwaarlijk als afdoende beschouwd worden.’

De nieuwe beslissing negeert op erg flagrante wijze de motivering van het arrest.

In feite wordt de vernietigde beslissing grotendeels hernomen.

Het enige wat wordt bijgevoegd is één paragraaf waarin dan gesteld wordt dat verzoekster in de periode van 15.8.2007 tot 15.11.2007 in Zwitserland zou verbleven hebben en geen bewijs voorlegt wanneer ze terug in België is binnengekomen.

Verzoekster is niet eens gehoord over of geconfronteerd met de beweringen in deze nieuwe paragraaf.

Zij stelt dat het volledig onjuist is dat zij in vermelde periode in Zwitserland zou verbleven hebben. Dit is overigens niet vermeld in de eerste beslissing en duikt nu plots op.

Verzoekster was in die periode steeds in België.

Zij bewijst dit door geldafhalingen bij haar bank (thans Belfius); daar zij geen bankkaart had (het gaat om 2007) en thans overigens ook nog niet, ging zij steeds persoonlijk geld afhalen op de bank. Het gevoegde stuk bewijst dat zij in de vermelde periode herhaaldelijk geld is gaan afhalen bij de bank.

Zeer ondergeschikt wordt overigens opgemerkt dat voorheen nooit is betwist dat verzoekster die lange periode in België woonde.

Zelfs zo er vermelde onderbreking van drie maanden zou geweest zijn, quod non, kan dit niet als motief aangewend worden om het zeer lange verblijf in België niet als een buitengewone omstandigheid te aanzien.

Het is overigens duidelijk dat het arrest RvV dat de eerste beslissing vernietigde van mening is dat zeer precies, afdoende en concreet dient gemotiveerd te worden waarom een zeer lang verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Het gaat om een zeer specifieke situatie. Buitengewone omstandigheden dienen beoordeeld te worden vanuit de mogelijkheid van betrokkene om naar haar land van herkomst redelijkerwijze te kunnen terugkeren om daar de aanvraag te doen. De buitengewone omstandigheden gaan over de onmogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst te doen. Iedere aanvraag dient op dit punt op zich beoordeeld te worden.

De bestreden beslissing doet dit niet.

Van een persoon die 21 jaar, thans 22 jaar, niet meer in het land van herkomst is geweest, dient redelijkerwijze aanvaard te worden dat deze de aanvraag daar niet kan verrichten.

Maar dergelijke redelijkheid, die in administratieve beslissingen een criterium vormt, is in casu volledig afwezig. Er wordt met stereotiepen en theoretische beschouwingen geoordeeld in plaats van de concrete zaak te onderzoeken.

Verwerende partij is blijkbaar van mening dat het volstaat om één paragraafje toe te voegen aan de vernietigde beslissing om te voldoen aan én de motiveringsverplichting én aan de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden in deze zaak.

Deze paragraaf is dan ook nog onjuist.

Maar zelfs als de paragraaf juist zou zijn, quod non, dient de omstandigheid van het beweerde verblijf in Zwitserland gedurende drie maanden in 2007, een afdoende reden is om, gezien het verblijf in België sedert 1986, minstens sedert 1994, het bestaan van buitengewone omstandigheden af te wijzen. Het motief dat er 'geen sprake is van een ononderbroken vanblijf (sic) sedert 1994', quod non, is gezien de ganse context van het dossier geen afdoende motief om het bestaan van buitengewone omstandigheden niet te aanvaarden.

Overigens is verwerende partij er van op de hoogte dat verzoekster ernstig ziek is (de stukken zijn aanwezig in het administratief dossier), wat een bijkomend element is om niet te eisen dat de aanvraag in het land van herkomst dient te geschieden en wat minstens in samenlezing met de lange verblijfsduur een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

In de aanvraag werd uitdrukkelijk ingegaan op het begrip buitengewone omstandigheden (pagina 2-4 van de aanvraag).

Zo werd in de aanvraag gewezen op het gegeven dat de Omzendbrief van 9.10.1997 betreffende de toepassing van artikel 9§3 Vreemdelingenwet stelt dat buitengewone omstandigheden geen overmacht inhouden, en bijgevolg een ruimer begrip zijn.

In de aanvraag werd ook gesteld dat niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene (RvState, nr. 60.962, 11 juli 1996, T.V.R. 97, p. 385).

Er werd ook specifiek gewezen op het feit dat een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de 'buitengewone omstandigheden', als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvState, nr. 84.658, 13 januari 2000).

Deze specifieke interpretaties door de rechtspraak worden door de beslissing volledig genegeerd.

Verzoekster had in de aanvraag van 12.11.2009 onder punt B. een ganse reeks concrete omstandigheden aangehaald en inzonderheid het lange ononderbroken verblijf en zij had hiervoor diverse documenten en 19 stukken voorgelegd. In de aanvraag is een uitvoerige schets van het lange verblijf van verzoekster in België als buitengewone omstandigheid (p. 4).

In de bestreden beslissing is niet eens melding, laat staan weerlegging van de voorgelegde documenten, die het lange verblijf bevestigen.

De beslissing stelt met een simpele motivering dat 'deze getuigenissen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend'. Dit is geen inhoudelijke weerlegging van stukken die precies de lange verblijfsduur bevestigen.

Verzoekster had ook gewezen op haar duurzame lokale verankering en dit ondersteund met verklaringen, getuigenissen en stukken.

Deze worden niet in aanmerking genomen met het argument dat zij behoren tot de fase van de gegrondheid. De beslissing negeert op die wijze de hogervermelde principes die de rechtspraak hanteert en met name dat alle omstandigheden in acht moeten worden genomen die aannemelijk maken dat een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene, en, dat in de verblijfsperiode opgebouwde banden zowel vanuit het oogpunt van de buitengewone omstandigheden als vanuit de beoordeling ten gronde dienen onderzocht te worden.

De beslissing negeert dit alles. Verwerende partij gaat er van uit dat haar discretionaire bevoegdheid haar blijkbaar de mogelijkheid geeft om zuiver willekeurig de buitengewone omstandigheden te beoordelen, en dit met negatie van de invulling door de rechtspraak (en overigens door haar zelf in het kader van de regularisatie van 2009, waarvan huidig verzoek een toepassing is).

De bestreden beslissing blijft ook thans louter dogmatisch en theoretisch.

Het spreekt voor zich dat verzoekster in de in de aanvraag geschetste omstandigheden de aanvraag niet kan doen in Israël of in Roemenië.

De bestreden beslissing miskent door haar louter dogmatische motivering zowel artikel 9bis vreemdelingenwet en het begrip buitengewone omstandigheden, als de motiveringsplicht.

Tweede onderdeel,

De aanvraag dateert van 12.11.2009. De beslissing van 29.1.2016, of ruim 6 jaar later.

Een beslissing die zo lang op zich laat wachten schendt de redelijkheids- en zorgvuldigheidsverplichting van de overheid. Er is ook een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Minstens diende gemotiveerd waarom na zoveel jaren na de aanvraag nog met terugwerkende kracht naar 12.11.2009 de onontvankelijkheid kan opgeworpen worden.

De aanvraag van verzoekster kadert in de regularisatiemogelijkheid in september-december 2009 waarbij over de ontvankelijkheid geen discussie was, en buitengewone omstandigheden op zich werden aanvaard volgens bepaalde criteria. Dit is ook zo toegepast in honderden dossiers.

Verzoekster is zelf benadeeld door het feit dat haar dossier, in tegenstelling tot honderden anderen, door verwerende partij niet behandeld werd in de periode de onmiddellijk volgde op het indienen van de aanvraag, maar pas zes jaar later. Hiervoor is geen enkele verantwoording in hoofde van verwerende partij aanwezig. Ook op dit punt is er willekeur en alleszins een schending van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekster kon ervan uitgaan dat haar aanvraag op gelijke wijze als de aanvragen van andere verzoekers werd behandeld.

Zij kon er ook vanuit gaan dat zij binnen redelijke termijn een beslissing zou ontvangen.

Dit alles was niet het geval. Het is de vraag waarom dit in casu niet het geval is.

Het is niet omdat verwerende partij zelf jaren wacht om een beslissing te nemen dat het geen willekeurig handelen zou zijn om de aanvraag van verzoekster anders te behandelen dan deze van de andere aanvragers in dat regularisatiekader.

Derde onderdeel,

Verzoekster werd niet gehoord in verband met de eerste beslissing.

Verzoekster is evenmin gehoord in verband met de tweede beslissing.

Nochtans worden elementen aangehaald (oa beweerd verblijf in Zwitserland) uit het jaar 2007, die nieuw zijn en die nooit enig voorwerp van discussie zijn geweest.

Het is ook erg flagrant maar wel typerend dat als motief een probleem van openbare orde uit 1986 wordt aangehaald, opnieuw zonder dat verzoekster hier over gehoord werd.

Het gaat om feiten van meer dan dertig jaar geleden, en verzoekster heeft sedertdien een volledig blanco strafregister. Het gaat om een veroordeling die al heel lang verjaard is.

De noodzaak om gehoord te worden is nog des te meer aanwezig daar de beslissing 6 jaar op zich laat wachten.”

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Aangezien de verzoekster nalaat om te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 3 en 8 van het EVRM zou schenden, is het middel op dit punt niet ontvankelijk.

3.2. In de mate dat de verzoekster zich beroept op de hoorplicht, zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (*cf.* HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

In casu wordt verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Een dergelijke beslissing geeft echter op geen enkele wijze uitvoering aan Unierecht daar zij werd getroffen op grond van een louter nationale wetgeving. De verzoekster kan zich in het kader van de voorliggende betwisting dan ook niet dienstig beroepen op het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

Het middel is ook op dit punt onontvankelijk.

3.3. Voor zover de verzoekster zou doelen op een schending van de hoorplicht als nationaal rechtsbeginsel, beklemtoont de Raad dat de thans bestreden beslissing het antwoord betreft op

verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Gelet op de toepasselijke regelgeving en gelet op de uiteenzettingen in de kwestieuze aanvraag van 12 november 2009, dient te worden opgemerkt dat de verzoekster er zich terdege van bewust diende te zijn dat zij, teneinde een verblijfsmachtiging te verkrijgen, in de eerste plaats diende aan te tonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die maken dat het zeer moeilijk is voor haar om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland zoals de reguliere procedure het voorschrijft. De bewijslast ter zake ligt volledig bij de aanvrager en dus bij de verzoekster. Het staat dan ook vast dat de verzoekster voorafgaand aan de thans bestreden beslissing ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van haar situatie kenbaar te maken en te verduidelijken. Wanneer de gemachtigde in zijn beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag vaststelt dat de door de verzoekster in de aanvraag naar voor gebrachte elementen om deze of gene redenen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, dan valt dit volledig binnen de beslissingsbevoegdheid van de gemachtigde en dient deze de verzoekster geenszins op voorhand in kennis te stellen van de redenen waarom de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden werden aanvaard.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in haar aanvraag van 12 november 2009 nadrukkelijk stelde dat zij sinds 1994 "ononderbroken" (met beklemtoning door vetzetting) in België verbleef, hetgeen zij meende te kunnen aantonen aan de hand van een aantal stukken en verklaringen. De verzoekster gaf ook zelf aan dat er "geen negatieve informatie wat haar strafrechtelijk verleden betreft", bekend is. De gemachtigde heeft daarop geantwoord dat het ononderbroken verblijf sinds 1994 niet kan worden aanvaard omdat uit het administratief dossier blijkt dat zij in de periode van 15 augustus 2007 tot 15 november 2007 in Zwitserland heeft verbleven en omdat er geen bewijs wordt voorgelegd van wanneer zij België terug is binnengekomen. Wat het beweerde maagdelijk strafrechtelijk verleden betreft, verwijst de gemachtigde naar een veroordeling uit 1986. De gemachtigde heeft zodoende enkel vastgesteld dat de door de verzoekster naar voor gebrachte elementen geen steun vinden in het administratief dossier zodat zij niet kunnen worden aangenomen in het kader van de buitengewone omstandigheden die zijn vereist om de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België in te dienen. Er valt bijgevolg niet in te zien waarom de gemachtigde ter zake tegenspraak zou moeten organiseren. De Raad wijst er op dat de hoorplicht niet kan worden gelijkgesteld met een 'verwittigingsplicht'. Het volstaat dat de verzoekster de kans kreeg om de nodige stukken voor te leggen, zoals *in casu* wel degelijk het geval was.

Een schending van de hoorplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

3.4. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing wel degelijk is gemotiveerd, in rechte zowel als in feite. Immers verwijst de gemachtigde naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook duidelijk de feitelijke overwegingen waarop ze gesteund zijn. In de bestreden beslissing wordt concreet toegelicht dat de door de verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland. Vervolgens gaat de gemachtigde nader in op de door de verzoekster in haar aanvraag aangehaalde elementen en licht hij concreet toe waarom zij niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aangenomen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen volgens de reguliere procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland, zodat de aanvraag onontvankelijk is.

De verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, blijkt geenszins dat er ten opzichte van de door de Raad vernietigde onontvankelijkheidsbeslissing van 20 april 2015 slechts één paragraaf is toegevoegd aan het motief omtrent het niet aanvaarden van het lange verblijf in België als buitengewone omstandigheid.

In de vernietigde beslissing van 20 april 2015 werd ter zake als volgt gesteld:

“De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (sedert 1994 in België zou verblijven) in als buitengewone omstandigheden en haar integratie (nl. zijn dikwijls deelnam aan allerlei sociaal-culturele activiteiten (stuk 17) ze financieel onafhankelijk is en haar eigen levensbehoefte kan voorzien (stukken 20 A, B en C) de beide landstalen machtig is). De elementen van integratie worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.

De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het

Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr. 100.223 van 24.10.2001)”

De beslissing van 20 april 2015 werd door de Raad vernietigd op grond van de volgende, in de beschikking van 15 oktober 2015 opgenomen, overwegingen:

“In casu stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet bedoeld zijn als redenen om het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, en dat de verblijfsduur “bijgevolg” geen buitengewone omstandigheid is. Nochtans stelt de Raad samen met de verzoekende partij vast dat in casu in de aanvraag van 12 november 2009 van de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt ingegaan op het begrip buitengewone omstandigheden en een uitvoerige schets wordt gegeven van het lange verblijf van de verzoekende partij in België, ingeroepen als buitengewone omstandigheid. Dit gebeurt in de aanvraag bovendien onder een afzonderlijke titel “2.1 Buitengewone omstandigheden die het aanvragen van een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9 bis bijzonder moeilijk maakt” waaronder onder meer wordt uiteengezet dat de verzoekende partij sinds 1994 ononderbroken in België verblijft. De volgende titel luidt: “2.2 Redenen ter rechtvaardiging van de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden”. Er wordt derhalve in de aanvraag uitdrukkelijk en in concreto een onderscheid gemaakt tussen beide onderdelen. In de aanvraag wordt klaar en duidelijk vermeld welke de buitengewone omstandigheden zijn waarvan de verzoekende partij meent dat zij haar verhinderen haar aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De Raad dient bijgevolg vast te stellen dat, hoewel in de bestreden beslissing wel degelijk wordt erkend dat de verblijfsduur in casu wordt ingeroepen als buitengewone omstandigheid, niet in concreto wordt gemotiveerd waarom de ingeroepen verblijfsduur (op het moment van de aanvraag 15 jaar, op het moment van de bestreden beslissing 21 jaar) in casu geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, omvat de formele motiveringsplicht niet enkel het kennis geven van de motieven, maar ook de plicht om afdoende te motiveren. De louter theoretische motivering in de bestreden beslissing kan gelet op de concrete omstandigheden in casu bezwaarlijk als afdoende beschouwd worden. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 lijkt aannemelijk gemaakt te worden.”

De thans bestreden beslissing van 29 januari 2016 bevat omtrent het lange verblijf de volgende redengeving:

“Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden daar zij een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 1994 te verblijven. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de periode van 15.08.2007 tot 15.11.2007 in Zwitserland heeft verbleven en legt geen bewijs voor wanneer ze terug België is binnengekomen. Er is geen sprake van een ononderbroken verblijf (lees: verblijf) sedert 1994. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor waaruit blijkt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen.”

De gemachtigde stelt zodoende vast dat de verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij naar voor brengt in haar aanvraag, niet sinds 1994 ononderbroken in België verblijft aangezien zij in de periode van 15 augustus 2007 tot 15 november 2007 in Zwitserland heeft verbleven en er geen bewijs wordt voorgelegd van wanneer zij België terug is binnengekomen. De gemachtigde beperkt zich echter niet tot deze vaststelling, maar geeft tevens uitdrukkelijk aan dat de verzoekster bovendien geen bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen. Aangezien thans, in tegenstelling tot hetgeen het geval was in de vernietigde beslissing van 20 april 2015, wel degelijk een concrete toelichting wordt geboden als waarom de door de verzoekster in haar aanvraag voorgehouden ononderbroken verblijf sedert 1994 niet als buitengewone omstandigheid wordt aangenomen, kan niet worden vastgesteld dat de gemachtigde niet is tegemoet gekomen aan (de met het *dictum* verbonden motieven van) het vernietigingsarrest van de Raad.

De verzoekster maakt bovendien niet aannemelijk dat deze motieven niet pertinent of draagkrachtig zouden zijn. In de mate dat de verzoekster aanvoert dat de geboden motivering niet juist of niet redelijk is, houdt haar grief geen verband met de formele, maar met de materiële motiveringsplicht. Deze kritiek wordt dan ook besproken onder punt 3.5.

Waar de verzoekster stelt dat niet uitdrukkelijk wordt gemotiveerd ten aanzien van de vele documenten en stukken die zij in haar aanvraag onder punt B. had aangehaald om het lange ononderbroken verblijf te bewijzen, wijst de Raad erop dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, niet vereist dat de overheid ertoe gehouden is om op elk aangevoerd argument afzonderlijk te antwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing impliciet of expliciet blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653).

Aangezien de verzoekster in haar aanvraag zelf als buitengewone omstandigheid naar voor heeft gebracht en heeft benadrukt dat zij sinds 1994 onafgebroken in België verblijft, kon de gemachtigde in het licht van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ermee volstaan om vast te stellen dat het beweerde onafgebroken verblijf geen steun vindt in het administratief dossier, aangezien hieruit blijkt dat de verzoekster in 2007 drie maanden in Zwitserland heeft verbleven en zij geen bewijs voorlegt waaruit kan worden afgeleid op welk moment zij terug naar België is gekomen. De gemachtigde heeft daarnaast tevens vastgesteld dat de verzoekster geen bewijs voorlegt waaruit kan blijken dat zij niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst om van daaruit de aanvraag in te dienen. Gelet op het feit dat de bewijslast met betrekking tot het aantonen van buitengewone omstandigheden bij de verzoekster zelf ligt (zie *supra*), is deze motivering pertinent en draagkrachtig om het beweerde onafgebroken verblijf sinds 1994 niet als buitengewone omstandigheid te aanvaarden.

Het gegeven dat de verzoekster in haar aanvraag ook de integratie heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid, verplicht de gemachtigde overigens geenszins om mee te gaan in deze redenering. De gemachtigde heeft in tegendeel op pertinente wijze gesteld dat de elementen en bijbehorende stukken omtrent de integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, zodat zij niet in de fase van de ontvankelijkheid kunnen worden behandeld en eventueel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Het enkele feit dat de gemachtigde stelt dat de elementen van integratie, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster in haar aanvraag naar voor bracht, geen elementen betreffende de ontvankelijkheid zijn maar wel de gegrondheid van de aanvraag betreffen, impliceert geenszins dat de bestreden beslissing op dat punt niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De verzoekster kent immers de concrete motieven als waarom bij het nemen van de onontvankelijkheidsbeslissing niet op de elementen en stukken betreffende de integratie wordt ingegaan en deze motieven volstaan om hieromtrent met kennis van zaken een concrete betwisting te voeren voor de Raad.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er *in casu* geen sprake is van een louter theoretische of dogmatische motivering. Een schending artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de mate dat de verzoekster betwist dat zij in 2007 in Zwitserland heeft verbleven, merkt de Raad op dat zich in het administratief dossier een kopie bevindt van een vliegtuigticket, op naam van de verzoekster, waaruit blijkt dat zij op 15 augustus 2007 met *Air France* van Parijs (Charles de Gaulle) naar Genève vloog. Uit geen enkel stuk in het administratief dossier kan blijken op welk moment, voorafgaand aan het indienen van de verblijfsaanvraag op 12 november 2009, de verzoekster precies België terug binnen is gekomen. De gemachtigde heeft *in casu* dan ook in alle redelijkheid en op correcte gronden geoordeeld dat er geen sprake is van een onafgebroken verblijf in België sedert 1994. De stukken die de verzoekster bij het verzoekschrift voegt, volstaan niet om deze vaststelling te weerleggen. De verzoekster beweert enkel dat zij geen bankkaart heeft, doch zij legt hiervan geen enkel begin van bewijs voor. Bovendien blijkt uit de bijgevoegde documenten "*Relevé du compte*" niet waar de gelden precies werden afgehaald en op welke wijze (rechtstreeks in het bankkantoor dan wel aan een geldautomaat of ATM). De stukken die de verzoekster bijbrengt, volstaan dan ook niet om aan te tonen dat zij op de data van de geldverrichtingen in België was. De verzoekster maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat de motivering aangaande het verblijf in Zwitserland in 2007 feitelijk onjuist is.

Het argument dat het verblijf in Zwitserland door de verweerder nooit eerder werd aangewend om het lange verblijf in België niet aan te nemen als buitengewone omstandigheden, kan evenmin overtuigen. Wanneer na de vernietiging van een beslissing wegens een gebrek in de formele motivering, *quod in casu*, een nieuwe beslissing wordt genomen, dan staat niets eraan in de weg dat de motieven van die nieuwe beslissing reeds bestonden ten tijde van de vernietigde beslissing (RvS 28 juni 2010, nr. 205.834). De enkele omstandigheid dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een gegeven dat niet "*nieuw*" is en dat in de eerder vernietigde beslissing (nog) niet werd aangewend, maakt de geboden motieven dan ook geenszins kennelijk onredelijk.

De verzoekster stelt verder dat redelijkerwijze moet worden aanvaard dat een persoon, die 21 jaar niet meer in het land van herkomst is geweest, de aanvraag niet in dit land van herkomst kan verrichten. Hiermee doet zij echter geen afbreuk aan het gegeven dat de gemachtigde, in de bestreden beslissing, in verband met het lange verblijf in België heeft vastgesteld dat de verzoekster geen bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat het voor haar onmogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen. Met haar vage kritiek, waarmee de verzoekster het motief van de bestreden beslissing in wezen louter vormelijk tegenspreekt, toont de verzoekster niet aan dat deze motivering zou berusten op een verkeerde vaststelling van de feiten, dan wel dat zij zou getuigen van een kennelijk onredelijke besluitvorming. De verzoekster maakt op geen enkele wijze aannemelijk waarom haar lange verblijf in België en de omstandigheid dat zij reeds 21 jaar niet in haar land is geweest, haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar, zoals artikel 9 van de vreemdelingenwet het voorschrijft, de aanvraag in te dienen.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekster haar ziekte geenszins als een buitengewone omstandigheid heeft naar voor geschoven in haar aanvraag van 12 november 2009. Aangezien het de verzoekster zelf toekwam om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen en de verzoekster nagelaten heeft om in dit kader melding te maken van enige ziekte, kan zij zich hierop in het kader van het voorliggende beroep niet beroepen. De gemachtigde dient immers enkel de elementen te beoordelen die daadwerkelijk in de aanvraag werden aangevoerd en het komt de Raad, als annulatierechter, niet toe om zich in de plaats van het bevoegde bestuur uit te spreken over de vraag of de voor het eerst in het verzoekschrift naar voor geschoven omstandigheden al dan niet zouden kunnen verantwoorden dat de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België wordt ingediend.

Waar de verzoekster stelt dat zij stukken naar voor heeft gebracht inzake een duurzame en lokale verankering in België, wijst de Raad erop dat de gemachtigde hieromtrent op goede gronden heeft gesteld dat deze elementen behoren tot de gegrondheidsfase en dat zij dus niet in de ontvankelijkheidsfase kunnen worden behandeld. De verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad

van State die zou stellen dat de in België opgebouwde banden zowel vanuit het oogpunt van de buitengewone omstandigheden, als vanuit de grond van de aanvraag onderzocht moeten worden, doch deze rechtspraak is alleszins ouder dan de rechtspraak waarnaar hieromtrent in de bestreden beslissing wordt verwezen. De motivering omtrent de *“overige aangehaalde elementen”* moet bovendien gelezen worden in samenhang met de eerste paragraaf van de motieven van de bestreden beslissing, waar omtrent alle aangehaalde elementen en dus ook met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij, geoordeeld wordt dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”* De bestreden beslissing moet immers in haar geheel worden gelezen. Uit de beslissing blijkt dan ook genoegzaam dat de gemachtigde de in België opgebouwde banden die in de aanvraag als buitengewone omstandigheid worden naar voor geschoven, niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, daar zulks niet aantoont waarom de verzoekster haar aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure in het buitenland en aangezien dergelijke elementen behoren tot de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag. Deze beoordeling is in overeenstemming met de recentere rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (zie RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet aantoont dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare, dan wel willekeurige motivering. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.6. Inzake de redelijke termijn dient er vooreerst op te worden gewezen dat de vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij enige tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen.

Het blijkt en staat voorts niet ter betwisting dat de verzoekster haar verblijfsaanvraag heeft ingediend op 12 november 2009. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de diensten van de verweerder moeite hebben gehad om de correcte identiteit van de verzoekster te bepalen, daar zij bij een vorige verblijfsaanvraag in december 2006 een andere naam en nationaliteit (Israël) had opgegeven. Bovendien diende de verzoekster op 17 juni 2011 en op 26 juni 2013 nog twee andere aanvragen om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Aangezien dergelijke aanvragen in principe bedoeld zijn voor ernstig zieke vreemdelingen, kan het de verweerder geenszins worden verweten eerst deze aanvragen te hebben onderzocht alvorens een beslissing te nemen inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De voormelde medische verblijfsaanvragen werden bij beslissingen van 7 juli 2011 en 8 augustus 2013 onontvankelijk verklaard. Op 20 april 2015 nam de gemachtigde vervolgens ook een beslissing inzake verzoeksters verblijfsaanvraag van 12 november 2009. De alsdan genomen onontvankelijkheidsbeslissing van 20 april 2015, werd evenwel door de Raad vernietigd bij het arrest nr. 158 811 van 17 december 2015. Amper twee en een halve maand later werd de thans bestreden beslissing genomen. Aan de gemachtigde kan dan ook niet worden verweten dat hij onredelijk lang heeft getalmd om de aanvraag te behandelen.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg kan hebben dat de gevraagde machtiging zou worden ingewilligd en er dus, louter omwille van het tijdsverloop, in hoofde van de verzoekster een recht op verblijf zou ontstaan. De verzoekster heeft derhalve geen belang bij haar grief dat de verweerder te lang heeft gewacht alvorens een beslissing te nemen inzake haar aanvraag om verblijfsmachtiging.

De verzoekster beroept zich tot slot nog op een schending van het gelijkheidsbeginsel. Zij betoogt dat haar dossier, in tegenstelling tot honderden andere dossiers, niet werd behandeld in de periode waarin de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden niet gold, maar waarin de regularisatie werd toegestaan op grond van welbepaalde criteria.

De Raad merkt dienaangaande op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 inderdaad instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd echter vernietigd bij het arrest nr. 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Het feit dat de verweerder in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet, kan hoe dan ook niet leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur geschonden zou zijn. De verzoekster gaat immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (*cf.* RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk werd verklaard zonder dat aan de door de wetgever gestelde ontvankelijkheidsvereiste van de buitengewone omstandigheden was voldaan, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. De algemene rechtsbeginselen of de algemene beginselen van behoorlijk bestuur kunnen immers niet *contra legem* worden toegepast. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekster nalaat concreet uiteen te zetten dat zij zich in exact dezelfde omstandigheden bevindt als de *“honderden”* andere dossiers.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan in dit kader dan ook niet worden aangenomen.

3.7. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE